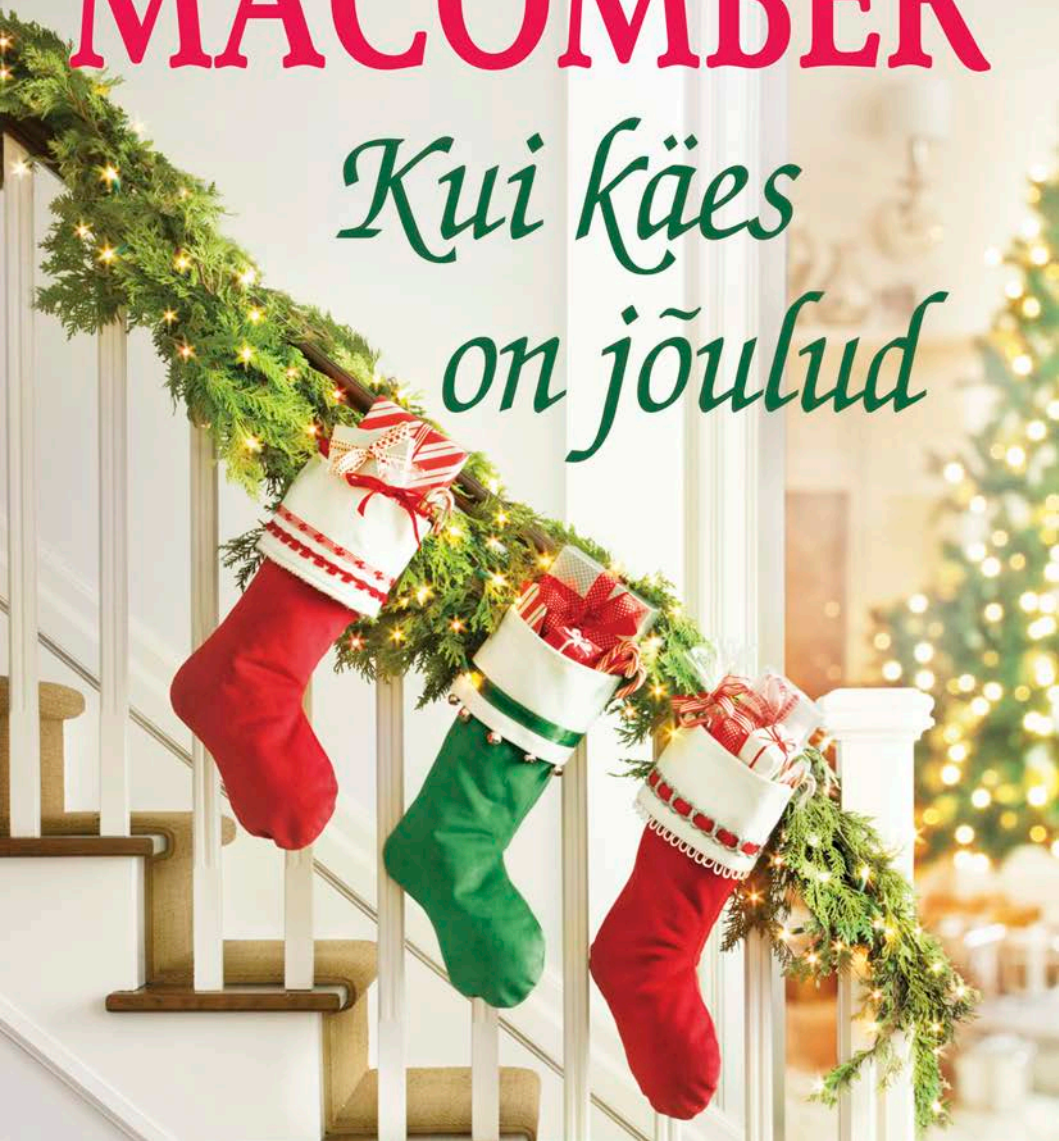

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

*Kui käes
on jõulud*

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
When Christmas Comes
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2004 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11353718
ISBN 978-9949-82-318-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Tänan oma nõbu Paula Bearsoni!

Eriline tänu kirjanikule ja sõbrale Ann DeFeele.

ÜKS

„MIDA sa sellega mõtled, et ei tule jõuludeks koju?“ Emily Springer oli kindel, et oli valesti kuulnud. Ta surus telefoni kõvemini vastu kõrva, justkui selgitaks see tütre sõnu.

„Emps, ma tean, et sa oled pettunud...“

See oli väga pehmelt öeldud. Emily oli oma ainukese, Harvardis õppiva tütre lennukipiletite tarvis koonerdanud ja kõhu kõrvalt kokku hoidnud. Nad olid pühad alati koos veetnud ning nüüd ütles Heather, et ta ei tule jõuludeks koju.

„Mis saab olla olulisem kui jõulud pere keskel?“ küsis Emily ja nägi vaeva, et pettumust varjata.

Tütar viivitas vastusega. „Mul on lihtsalt järgmisel kahel nädalal nii palju tegemist. Ma tahaksin koos sinuga kodus olla, ma tõesti tahaksin, aga... ma ei saa.“

Emilyle kerkis kurku klomp ja ta neelatas. Heather oli kahekümne ühe aastane ja Emily mõistis, et tütre oli saamas iseseisev täiskasvanud inimene, kuid viimased üksteist aastat olid nad olnud kahekesi koos. Mõte, et ta on jõulude ajal oma ainukesest lapsest lahus, tõi silma pisarad.

„Sa võid naabrilapsi poputada,“ jätkas Heather.

Jah, Kennedyte kuus last olid suurima heameelega valmis Emily valmistatud küpsised, kommid ja kõik muud traditsioonilised pühademaused nahka panema. Aga see polnud see.

„Ma käisin kodus mõne kuu eest,“ meenutas Heather talle järgmisena.

Emily avas vastuvaidlemiseks suu. Tõsi, tütar oli veetnud suve Leavenworthis, aga ta oli hõivatud töö ja kooli jaoks raha kogumiseга. Kui ta ei töötanud raamatukogus, oli ta koos sõpradega. Emily teadis, et Heather elab nüüd oma elu, tal on sõbrad, uued prioriteedid ja plaanid. See oli ootuspärane ja loomulik ning Emily sisendas endale, et ta peaks uhkust tundma. Kuid olla jõulude ajal teine teises riigi otsas oli lihtsalt liiga raske – eriti neile kahele, kes nad olid alati nii lähedased olnud.

Justkui see midagi muudaks, küsis Emily kohmetult: „Aga raha, mille ma su lennukipiletite jaoks kõrvale panin?“

„Ma tulen lihavõtete ajal, emps. Kasutan raha siis.“

Lihavõteteeni oli mitu kuud ning Emily ei teadnud, kas ta selle ajani vastu peab. Asjalood olid kohutavad. Jõuludeni oli kolm nädalat ning temas polnud enam kübetki pühademeeleolu.

„Ema, ma pean nüüd lõpetama.“

„Saan aru, aga... kas me ei võiks seda veel arutada? Ma tahan öelda, et peab olema mingi võimalus, et saaksime koos olla.“

Heather viivitas taas vastusega. „Sa saad ilma minuta ilusti hakkama.“

„Loomulikult saan,“ ütles Emily viimaseid uhkuseraase kokku korjates. Haletsemine või tütrelt kaastunde kerjamine olid küll viimased asjad, mida ta tahtis, nii et ta kõneles võltsi entusiasmiga. Pettumus kasvas iga südamelöögiga. Aga ta pidi endale meelde tuletama, et pole ainus, kes peab üksi olema. Ka Heather jäi üksinda. Mattunud omaenda muredesse, polnud ta mõelnud tütre tunnete. „Kas sina oled üksi?“

„Sa mõtled jõulude ajal?“ küsis Heather. Hääl katkes hetkeks ning tundus, et ka tema püüdis vaprat nägu teha. „Mul on siin sõbrad ja ilmselt saan ma nendega kokku – aga see pole see.“

See oli olnud ka Emily reaktsioon: *See pole see*. Selleaastased jõulud tähistasid uut faasi nende suhtes. Polnud midagi parata, aga jõulud olid ikkagi jõulud ning ta töötas, et kus iganes Heather tulevikus ka on, pühad vedavad nad koos. Emily ajas õlad sirgu. „Me saame sellest üle,“ lausus ta otsustavalt.

„Loomulikult saame.“

„Ma võtan peatselt ühendust,“ lubas Emily.

„Ma teadsin, et sa ei löö selle pärast verest välja, emps.“

Paistis, et Heather tundis tema üle tõelist uhkust, kuid Emily polnud mingi kangelane. Lühikese hüvastijätu järel pani ta telefoni tagasi laadima ja vajus lähimale toolile.

Norutades püüdis Emily eemale peletada kerkivat masendust. Ta ei suutnud millelegi keskenduda ning oli teleka vaatamiseks või lugemiseks liialt rahutu. Maja tundus... lage. Tavaliselt see nii polnud. Võib-olla oli asi selles, et teades, kui väga Heatherile meeldis teda aidata, polnud ta jõulukaunistusi veel üles pannud.

Neil olid omad traditsioonid. Heather oli alati kaunistanud kaminasimsi ning alustanud oma lemmikust, väikesest, peaaegu antiiksest inglise, mis oli kuulunud Emily emale. Samal ajal, kui ta kamina juures toimetas, tegeles Emily söögitoa aknalaudadega, paigutades sinna vanikuid, küünlaid ja jõulutähti. Pärastpoole kaunistasid nad ehetega, mis Emilyl aastatega kogunenud olid, jõulupuu. Mitte kunstliku, vaid päris; vaatamata hoiatustele, et nood olid turvalisemad kui naturaalsed puud.

Vahel võttis jõulupuu valimine neil aega pool päeva. Leavenworth oli väike linnake Washingtoni osariigis, varjus Kaskaadide mäestiku jalamil ning kuuski ja mände oli seal lademetes.

Sellel aastal, ilma Heatherita, polnud puul mõtet. Emily ei näinud sellel mõtet. Tõepoolest, milleks näha nii palju vaeva, kui tema üksinda seda nautida sai. Milleks üldse maja kaunistada?

Nendele jõuludele oli määratud olla ta halvimal alates aastast, kui Peter suri. Tema abikaasa oli surma saanud üksteist aastat tagasi metsalangetamisel. Enne seda õnnetust oli Emily elu olnud idülliline – täpselt selline, nagu ta oli unistanud. Nad olid kooliaegsed kallimad ning abiellunud suvel pärast keskkooli lõpetamist. Nende abielu oli algusest peale olnud usalduslik ja kamraadlik. Aasta hiljem sündis Heather. Peter toetas Emily soovi omandada õpetajakutse ning nad olid perekonna suurendamise edasi lükanud. Kolmekesi olid nad oma väikeses majapidamises rahul ja õnnelikud – ning siis, üleöö, varises kogu Emily maailm kokku.

Peteri elukindlustus oli katnud matusekulud ja aitas toime tulla rahalise kaosega. Emily oli raha targalt inves-

teerinud ning ta jätkas tööd lasteaiakasvatajana. Heatheriga olid nad nii lähedased, nagu ema ja tütar olema pididki. Oma südames teadis Emily, et Peter oleks olnud Heatheri üle väga uhke.

Harvardi stipendium oli auga välja teenitud, kuid ei katnud kõiki Heatheri kulusid. Aeg-ajalt võttis Emily mõned oma investeeringud rahas välja ja maksis nendega kinni tütre elamiskulud – ühiselamutoa, transpordi, õpikud ja meelelahutuse. Emily elas kokkuhoidlikult ning jõulud olid tema üks ja ainuke luksus. Kuigi Heather oli kolinud Massachusettsi osariigis asuvasse Cambridge'i, oli neil õnnestunud kahel viimasel aastal koos olla. Nüüd siis...

Ikka veel pettumusest vallatud, uitas Emily oma töökabinetti ja jäi tühja arvutiekraani vahtima. Sõbranna Faith saab ta tunnetest kindlasti aru. Faith oskab teda lohutada nii, nagu vaja. Nad vahetasid tihti meile. Kuigi Faith oli kümme aastat noorem, olid neist saanud head sõbrad. Mõlemad olid õpetajad; Faith tegi õpetajapraktika Leavenworthis ning nad olid jäänud suhtlema.

Faith – Emilyst julgem – õpetas põhikoolis kirjandust. Ainuüksi mõte, et ta peaks sadakonna kolmeteistkümnepäevasega iga päev silmitsi seisma ning neis luule vastu huvi äratama, pani Emily kõssi tõmbuma. Viimased viis aastat lahutatud olnud Faith elas San Francisco osariigis Oaklandi lahe ääres.

Emily otsustas, et uudist Heatheri plaanide muutusest ei saa edasi anda meili teel. Ta vajab kohest lohutust. Ta vajab Faithi kinnitust, et on suuteline jõulud üksinda olles üle elama.

Ta sirutas käe telefoni järele, vajutas Faithi numbrile kiirvalikus ning lootis, et too on pühapäeva pärastlõunal kodus. Emily õnneks haaraski sõbranna teise kutsungi järel telefoni.

„Tere! Emily siin,“ ütles ta ning andis endast parima, et häälele rõõmsamat kõla anda.

„Mis lahti?“

Kui hästi Faith teda tundis. Emotsioonidest tulvil, puistas Emily lagedale kõik, mida Heather talle öelnud oli.

„Tal on peika,“ teatas Faith, justkui oleks see sündinud fakt.

„Nojah, paaril korral on ta maininud Beni nimelist poissi, aga see suhe ei tundu olevat tõsine.“

„Seda ära küll arva!“

Faithi puhul oli tegu väikesel viisil küünikuga, eriti kui asi puudutas suhteid. Emily ei heitnud seda talle ette, sest Faith oli abiellunud ülikooliaegse kallimaga ja jäänud temaga kokku viieks õnnetuks aastaks. Leavenworthi oli ta kolinud varsti pärast lahutust. Tema side Emilyga oli tugevnenud üksilduse ajal ning sõprus lohutas neid mõlemaid.

„Ma olen kindel, et Heather ütleks mulle, kui ta ellu oleks mõni mees tekkinud,“ lausus Emily rahutust tundes, „aga ta ei öelnud selle kohta sõnagi. Asi on koolis ja töös ning sellega seotud pinges. Ma mõistan, või vähemalt üritan mõista, aga ma tunnen end nii... nii petetuna.“

„Need on kõigest ettekäanded. Usu mind, asjaga on seotud mees.“

Emily ohkas sügavalt, ta ei tahtnud nõustuda, kuid ei soovinud ka vastu vaielda. „Peika või mitte,“ pomises ta. „Mina olen pühade ajal üksi. Kuidas on võimalik jõule üksinda tähistada?“

Faith naeris – ja Emilyle ei kõlanud see mõistvalt. „Sul on vaja vaid elutoa aknast välja vaadata.“

Selles oli oma tõetera. Rohkem jõululinna moodi, kui seda oli Leavenworth, polnud võimalik olla. Kogu linn oli haaratud jõulutundest. 1960. aastatel oli väike kogukond end Baierimaa küla stiilis ümber kujundanud ning siinset pühademeeleolu käisid imetlemas turistid üle riigi. Igal aastal korraldati rongisõite ja jõulutulede süütamise tseremoniaid, mida oli kokku kolm; lisaks talispordialad, kelgutamine ja jõulurongkäigud ning palju muud.

Maja, kus Emily elas, oli ehitatud kuuekümnenda aasta eest ning asus ühe kvartali kaugusel linnasüdamest. Linnapark oli kohe üle tänava. Juba detsembri algusest saadik jalutasid naabruskonnas ringi vanaaegsetes riietes jõululauljad. Saani juures, mille ette oli rakendatud hobune, seisis seltskonnad laiade keepidega mehi ja naisi ja kogu linn nägi välja nagu piltpostkaart.

„Kõikidel teistel võib olla pühademeeleolu, aga mitte minul – mitte ilma Heatherita,“ ütles Emily. „Ma ei kavatse isegi kuuske tuppä tuua.“

„Sa ei mõtle seda tõsiselt,“ ütles Faith teda ergutades.

„Mõtlen küll,“ jäi Emily kindlaks. Ta ei suutnud ette kujutada midagi, mis jõulud päästaks.

„Sulle oleks vaja varast doosi pühadetunnet. Vaata „34. tänava imet“ või...“

„See ei aitaks,“ nuuksus Emily. „Mitte miski ei aita.“